

INCOGNITO

IN

MEMORIAM

Joop Strous

Reeds eerder verschenen bij Mijnbestseller

21 -12-2012 Exit Mensdom !?

LAIKA

JASTRO – BRIDGE

Het geheim van Aoife – Brigit

Speurneus Deirdre

Twaalf maanden van Verdoemenis

SPINSELS

Het Was Het Is Het zal Zijn

auteursrecht (copyright)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van

druk, fotokopie, microfilm

of op andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke of

per e-mail verleende toestemming van de auteur te weten

J. A. Strous. j.a.stro@casema.nl

Coveromslag JASTRO35

U kunt er op vertrouwen dat alle volgende verhalen in dit boek uit betrouwbare bron zijn overgenomen met toestemming van de meeste hoofdpersonen.

Hoofdstuk 1. Het circus.

Joost doet het met freule Hyacint, de zwarte Fries kijkt toe. Maak kennis met Mieke en haar Joost, of met Joost en zijn Mieke, dat kan ook.

De een loopt weg van zijn moeder, de ander loopt weg van haar vader. Beiden gaan een ongewisse toekomst tegemoet.

Mieke verkeert met Joost en zij verdwijnen in het niets. Betreed de wereld van het circus, waar niet alles is wat het schijnt te zijn. Want wie zijn Bonnie, Clyde en ene Cocquirello ??

Een villa aan de Kwartellaan krijgt bezoek van een insluiper.

Cocquirello vermaakt de toeschouwers en Inspecteur Plompverloren verschijnt ten tonele. Waar is de beer ??

Tante Freulig ontvangt in Hameln haar nichtje, die snode plannen heeft. Een vakbroeder gooit roet in het eten.

Een jochie doet de vangst van zijn leven en houdt er een ander vervoertuig aan over.

Hoofdstuk 2 : Het einde van een circusleven.

Wie woont er in de Kirchestrasse te Wetzlar en wat is de inhoud van het vreemde kistje ?

Ook in een circus wordt gehuwd, maar wat Aurelia en Léon uitspoken kan echt niet door de beugel.
Bonnie tekent in een schetsboek, maar tja !

In Trompstraat 48 hangt een penetrante geur als gevolg van ... ja wat feitelijk.

De lange rode haar van een pruik is jammer genoeg een waardeloze aanwijzing en zij is een hij en andersom.
Een luistervink voorkomt vroegtijdige arrestatie.

De reukzin van een dier vergist zich nooit in het geslacht van de persoon die voor hem staat.

Twee voortanden en een kies krijgen een andere bestemming.

Hoofdstuk 3 : Hotel Spoorzicht

Je wilt niet door iedereen herkend worden dus noem je jezelf

Wie plukt wie en wat is er aan de hand met die ongelukkige beestjes !

Een gebit wordt langzamerhand weer wat volmondiger tot groot genoegen van een oude grijsaard.

Iets nieuw in de maak en overal geelkleurige auto's. Vreemde gasten in het hotel met vreemde gewoonten.

Ene Dorine maakt kennis met seks en een muzikant verkoopt pilletjes. Dieven in de kraag gevat, waaronder een vrouw met een rode pruik.

Het hotel schudt op haar voegen o.a. door knallende ballonnen. Meneer de Koning houdt wel van jongensvlees.

Een degen doet waar ie voor gemaakt is en twee hotelgasten verblijven elders.

Hoofdstuk 4 : Afscheid en een nieuw begin.

Waar komt die vreemde figuur vandaan, wat is er met zijn geslacht en waarom wordt hij anders genoemd ??
Een eeuwenlang gezocht artefact komt ter sprake.

32 à 33 weken onderweg. Joost oefent een oude liefhebberij uit . Aliens in een ziekenhuis ?, het moet niet gekker worden.

Poesje met haar poesje is een gevaarlijke combinatie en een droomfiguur met slechts één oog, in een oor !!

De vreemde figuur duikt weer op, wat is dat voor een kruis op zijn borst en waarom heeft hij geen!
Een edelsteen verdwijnt in het niets en een ratjetoe van namen. Het aanbod om in een leegstaand pand te komen wonen

In Knokke kun je winnen of verliezen, alleen dat laatste is duurder. Alweer een angstdroom.

Een baantje als kattenvanger, het laatste pilletje en ijzel op de weg zorgen voor een einde.

Het goudkleurige artefact verdwijnt en een boer sluit dochter en kleinzoon in zijn armen. Freule Hyacint ziet een opvallende gelijkenis.

Hoofdstuk 1

Het Circus

- 8 Het circus.
- 13 Een ongenode gast.
- 15 Optredens.
- 18 Kwartellaan 5.
- 20 De beer is los.
- 24 Een oude pendule.
- 28 Hameln.
- 32 Gedonder.
- 36 Joost vindt zijn lief.
- 43 De vondst.
- 48 Een dag daarvoor.

INCOGNITO IN MEMORIAM

Het Circus

Ze rekt zich uit en reikt naar de bar boven zich die ze stevig beetpakt, dan suist ze door de lucht om na een saltomortale veilig in de handen van de vanger te belanden.

Gelukkig, dat ging goed, want met een nieuwe vanger kan er wel van alles gebeuren en is het maar te hopen dat hij zijn vak verstaat

Ze moet er niet aan denken dat hij misgrijpt en haar nakijkt terwijl zij in de peilloze diepte stort.

Er hangt wel een vangnet op ongeveer ruim een meter boven de grond, maar je weet maar nooit, een ongeluk zit in een klein hoekje.

Zij heeft kortgeknipte haren waarin allerlei tierelantijntjes steken zoals felgekleurde linten, belletjes en andere frutsels. Ze heeft de nieuwe vanger pas in de loop van de ochtend ontmoet en wat ze zag beviel haar wel.

Hij zei 'ik heet Bonnie', ze fronste haar mooi geëpileerde wenkbrauwen 'ik ben Clyde' zei ze met een ondeugende blik in haar ogen.

'Natuurlijk, "Bonnie en Clyde", hij grinnikte met twinkelende ogen en keek nauwlettend naar haar ranke gestalte.

'We zullen eerst maar even oefenen hè!' 'Dat kan nog best voordat het matinee begint'.

Even denkt ze *als het maar bij oefenen blijft dan is dat best*. Maar hij stelt haar direct op haar gemak met 'er kan je niets gebeuren hoor daar zorg ik wel voor, ik doe dit al jaren en iedereen heeft het tot nu toe altijd kunnen navertellen'.

Neemt hij haar in de maling met zijn uitgestreken smoelwerk of is hij werkelijk zo goed als hij zegt ?

Ze besluit hem maar te geloven want als zij treuzelt komt er van een goede samenwerking niets terecht.

Dus ze beginnen aan hun oefening met een paar eenvoudige enkele salto's om te besluiten met tweemaal een dubbele.

Het voelt wel goed en haar angst voor de nieuwe vanger smelt als sneeuw voor de zon. En hij ?

Hij denkt *ik heb nog nooit zo iets moois mogen vangen.*

En dan is er het matinee, alles gaat goed en als zij voor een tweede keer naar hem toe suist vangt hij haar op en in plaats van haar na één zwaai weer los te laten houdt hij haar nog even vast en zwaait nogmaals met haar door de lucht om haar daarna als een pluusje weg te werpen.

Na haar dubbele salto en het veilig landen neemt ze glimlachend en dankbaar het applaus in ontvangst.

Ze geniet zoals alleen zijzelf kan genieten en springt naar beneden in het vangnet, veert omhoog en bereikt veilig de grond onder haar..

Iedere woensdag is het altijd kindermatinee en heeft het trapezegezelschap vrijaf.

De altijd goedlachse circusdirecteur heeft dat zo besloten omdat hij vindt dat kinderen een eventuele onverhoopte noodlottige val niet mogen aanschouwen, trouwens ook de volwassenen niet.

Dit is de dag waarop Clyde altijd gaat toeren in haar gele hybride sportauto.

Ze houdt van stevig doorrijden, maar neemt nooit al te veel risico's en ook een roodgekleurd stoplicht negeren komt geen moment in haar op.

Als ze geen trapezeartieste was geworden was ze nu vast raceautocoureur en zou ze in haar bolide (want daarin zou ze dan rijden) over de circuits razen en vele prijzen in de wacht slepen, daar is ze zeker van.

Achter het stuur van haar wagen voelt zij zich alleen op de wereld en heeft ze niemand nodig die haar zegt wat ze moet doen of laten.

Ook op deze woensdag gaat zij er op uit en geniet van het ronken van de motor terwijl ze constant ongeveer honderd probeert te rijden.

Ze wil zoveel mogelijk zien van de wereld rond de steden en dorpen waar het circus is neergestreken en kan uitbundig jubelen als zij iets tegenkomt dat haar zinnen prikkelt.

Het weer is helder en ze hoeft zich niet echt in te spannen om de omgeving in zich op te nemen, maar moet natuurlijk wel de broodnodige aandacht besteden aan de verrichtingen van de overige weggebruikers.

Vóór haar tuft een oud dametje op de middelste van de drie rijbanen en ze mindert wat vaart om te kijken wat het vrouwtje van plan is. Zal ze binnendoor of buitenom passeren ?

Binnendoor is niet wenselijk als de bestuurster vóór haar plotseling naar rechts zwenkt. Buitenom brengt ook een zeker risico met zich mee, want dat is de baan voor de echte snelheidsduivels en dus ook niet zo aantrekkelijk.

Gelukkig, de dame met de tuftuf zwenkt naar rechts omdat er even verderop een afslag is die ze zo te zien kennelijk niet wil missen.

Clyde slaakt een zucht van verlichting en geeft iets meer gas waarbij ze ook op de rechter baan gaat rijden.

In haar spiegel ziet ze achter zich dat de tuftuf de afslag al voorbij is en het oudje dus nu gewoon achter haar aanrijdt.

Zelf neemt ze wel de eerstvolgende afslag naar een dorpje met de veelbelovende naam "Nergenshuizen".

Het plaatsje ligt slechts vier kilometer vanaf de afslag en is in diepe rust lijkt het wel. Ze parkeert in de kom vlak bij het restaurant aan haar linkerkant en stapt er op af om te zien of ze daar iets te eten kan bekomen.

Dikke pech, het etablissement en ook een café verderop waar ze wellicht een uitsmijter had kunnen eten zijn alle twee gesloten tussen één en drie.

Er zit niet veel anders op dan terug te keren naar de standplaats van het circus, daar zal nog wel iets van haar gading te vinden zijn dat haar honger kan stillen.

Op de terugweg neemt ze een afslag te vroeg of te laat dat weet ze niet precies omdat ze niet echt goed heeft opgelet, zo vervuld is ze met het denken aan broodjes warme worst of een paar beleg met dikke plakken kaas.

Ze stopt de auto en vraagt een voorbijganger waar het circus zich in de buurt bevindt.

De man aarzelt, strijkt over zijn kin en zegt bedachtzaam 'volgens mij moet U terug naar de grote weg, hem rechts opdraaien en bij de eerstkomende afslag de weg verlaten, dan vindt U het verder wel'.

Hij staart haar na "*toeristen*".!

Ze draait de weg op en voert, geheel tegen haar gewoonte, haar snelheid op tot honderdveertig, ze is al snel bij de volgende afslag en rijdt regelrecht naar het circus, daar wordt ze ontvangen door Cocquirello de clown die haar verwelkomt met een dikke kus.

Die vraagt 'hé Incognito alles goed gegaan' ?

Ze zegt 'je kan me voorlopig beter Clyde noemen want zo heet ik volgens mijn vanger en die hoeft niet te weten dat ik al een schuilnaam heb'.

'Die vanger weet wel meer niet denk ik en dat is maar goed ook' zegt Cocquirello.

Cocquirello heeft van voren een vreemde bobbel op zijn borst, die hij verbergt door zijn clownspak dat slobberig om zijn ledematen wappert en is ook nog eens voorzien van belachelijk brede schoenen van wel 25 centimeter breed met lange punten maat 65 waarover hij bijna struikelt als hij zich onbeholpen naar voren beweegt.

De schoenen zijn voorzien van grote ronde pluizige dotten die doen denken aan pompoenen.

Op de ene schoen zit een knalrode en op de andere schoen een gitzwarte dot, of zijn het er twee ?

Je ziet hem alleen maar als clown, ook in zijn vrije tijd en het is echt jammer voor hem maar hij kan geen normaal contact met vrouwen maken en is goed beschouwd al met al een tragische figuur.

Dit laatste wordt wel over meer clowns gezegd.

Maar binnen het circuswereldje is hij vrijwel volledig geaccepteerd vandaar dat hij spontaan zijn arm aanbiedt die Incognito met een buiging accepteert, echt galant hoor.

Voor de een Clyde en voor de ander Incognito maar niemand die dit weet.

Ze gaan naar zijn wagen, sluiten de gordijnen tegen eventuele pottenkijkers, eten samen een broodje en daarna !!! nou ja, je weet wel.

Later is het soiree en doen ze beiden gewoon hun werk.

Een ongenode gast.

Er is het licht gerucht van een vensterraam dat langzaam omhoog wordt geschoven, het veroorzaakt een piepend geluid.

Het raam gaat niet verder open dan ongeveer veertig centimeter maar dat is ruim voldoende voor de figuur die behoedzaam naar binnen glipt.

Aldus maakt de villa gelegen aan de Kwartellaan al vroeg in de avond kennis met een ongewenste bezoeker.

Deze bezoeker knipt een kleine staaflantaarn aan die voorzien is van leds en een helderwit schijnsel produceert.

In de villa is het overigens doodstil want de bewoner (een alleenstaande man) is op bezoek bij zijn jarige zoon die een uur rijden met de auto verderop woont.

De indringer kijkt speurend in het rond en zijn oog valt op een opvallend schilderstuk voorstellende “Meisje met de parel” van de bekende Hollandse schilder Johannes Vermeer.

Het is niet zomaar een schilderstuk, nee verre van dat, maar zo een dat als je er recht voorstaat zie je het meisje, maar van opzij bekeken zie je dan een andere afbeelding.

De insluiper kantelt het schilderij voorzichtig van de wand en wat hij hoopt en verwacht wordt bewaarheid want achter het schilderij bevindt zich natuurlijk, *want dat lees je altijd in boeken of zie je op de film*, een kluisdeur.

Goede raad is duur want hoe krijg je dat ding in hemelsnaam open ?

De hemel geeft het antwoord want bij het kantelen van het schilderij werd niet een andere figuur zoals verwacht zichtbaar maar wèl !!!

Het klaren van de klus is nu een fluitje van een cent, er gaat nergens een hoorbaar alarm af (een stil alarm zou kunnen) en de inhoud van de kluis ziet er veelbelovend uit.

Achter in het binnenste ligt een smalle doos met daarin een schitterende halsketting, verders een cassette met gouden munten, een zwartfluwelen zakje met diamanten en tenslotte een paar certificaten “Aan Toonder”.

Het doorzoeken van de rest van het huis neemt geruime tijd in beslag maar er is niet veel meer te vinden dat de moeite waard is om mee te nemen en dat is wel pech hebben.

Alles verdwijnt in een donkere rugzak, de indringer knipt zijn lantaarn uit en verlaat de villa zoals hij gekomen is. Beneden aangekomen stapt hij voorzichtig over een slapend dier heen, want je moet nooit slapende honden wakker maken weet hij, en verlaat in de late avond de Kwartellaan.

Hij slentert zo onopvallend mogelijk naar een gereedstaande opvallend gekleurde auto, knikt naar de chauffeur en zegt 'alles is goed gegaan, rijden maar'. Dan verdwijnt de auto in het niets.

Optredens

In het circus staat clown Cocquirello roerloos in het midden van de halfduistere piste.

Hij heeft lichtgevende kleding aan, maakt een pirouette en smakt tegen de grond tot groot plezier van de toeschouwers. Hij ziet er uit alsof hij hoepelachtige O-benen heeft die hem constant het lopen bemoeilijken. Soms als zijn lichtgevende pak verflauwt wordt er even een schijnwerper op hem gericht en schijnt zijn kostuum weer volop.

Hij doet dan alsof de schijnwerper hem heeft verblind en tast wanhopig om zich heen.

Plotseling komen er drie hondjes aangerend die op hun achterpoten om hem heen gaan dansen.

De hondjes dragen evenals hijzelf ook clownspakjes en als hij er een wil pakken bijten de andere twee hem in zijn handen die hij dan schielijk terugtrekt en achter zijn rug verstopt, maar dat helpt niet veel.

Vanachter zijn rug haalt hij een enorme maagdelijk witte zakdoek te voorschijn en hij begint luid zijn neus te snuiten.

De witte zakdoek verandert met horten en stoten in een grote ballon met daarop de tekst "zakdoek".

De ballon wordt groter en groter, begeleidt door luid en onheilvoorspellend tromgeroffel vanuit het orkest.

Hij is inmiddels wel vierkeer groter geworden dan het hoofd van de clown die een van zijn vinger in zijn oor heeft gestoken en vele van de kinderen doen hem na in afwachting van de knal die ongetwijfeld zal komen.

Eensklaps stopt het tromgeroffel, er valt een doodse stilte, gevolgd door een enorme knal die langs de toeschouwers op de tribunes zijn weg zoekt.

Als de ballon geknapt is begint de clown met gierende uithalen te huilen en te snikken 'ahoe, ahoe'.

Er komt een assistente aangerend die hem de dan nog spierwitte zakdoek van bijna een vierkante meter in de hand drukt en een ander komt toesnellen met een leeg teiltje.

Cocquirello dept zijn ogen en wringt de zakdoek uit in het teiltje, er komt ongelofelijk veel water uit zijn ogen stromen en nog meer en meer.

Dan is het teiltje vol en wordt schommelend afgevoerd, waarbij heel wat water op de vloer terecht komt.

De clown is een stuk magerder geworden en moet niezen 'hatchie, hatchie, dat luid weerkaatst wordt door de circustent, daar zorgt iemand van het orkest wel voor.

Dan begint de clown te lachen en aanstekelijk te schateren waardoor de kinderen zich weer beter voelen.

De act is nog niet afgelopen want nu komen er nog twee personen bij die beiden diabolo's de lucht inwerpen.

Het zijn twee er fantastisch uitziende jonge vrouwen die hun diabolo de lucht ingooien en weer feilloos opvangen althans dat gelukt alleen de jongste van hen.

De ander gooit wel goed, maar iedere keer dat zij de diabolo wil opvangen zit ze er faliekant naast en stuitert het ding alle kanten op tot veel plezier van de toeschouwers.

De hondjes zijn inmiddels verdwenen en de clown staart met verbaasde blik naar de onhandige vangster.

Hij schudt zijn wijze hoofd en loopt pardoos tegen het jongere meisje op en samen verlaten zij de piste.

Als zij onder veel gelach uit het zicht zijn verdwenen staat daar alleen de onfortuinlijke vangster nog in het midden, maar nu in het volle schijnsel van de schijnwerpers die speels hun licht laten dwarrelen.

Ze gooit nog éénmaal met een mistroostig gezicht haar diabolo de lucht in en vangt hem achteloos achter haar rug op. Ze draait zich om, waar is dat ding in vredesnaam gebleven ?

De kinderen schreeuwen met hun hoge stemmetjes 'achter je, achter je' en hun ouders komen niet meer bij van het lachen. Dan klaart haar gezicht op en heeft ze opeens een andere diabolo in haar hand die ze triomfantelijk in de lucht steekt zodat iedereen hem duidelijk kan zien.

Daarna verlaat ook zij onder daverend applaus de piste met op haar achterwerk nog steeds een grote diabolo. Het was een kostelijk schouwspel, een hartelijk applaus waard.

Drie dagen na het laatste optreden verlaat het circus Nederland en slaat zijn tenten op vlak over de grens in Duitsland.

In Nederland heeft iemand bij de bank een behoorlijk grote som geld geïnd op een cheque "Aan Toonder".

Kwartellaan 5

Inspecteur Plompverloren wrijft bedachtzaam over zijn kin, hij lurkt even aan zijn pijp die een weeë caramelachtige geur verspreidt, waarop de bewoner van Kwartellaan 5 een afwerend gebaar maakt.

'O neemt U mij niet kwalijk dit is echt een nare gewoonte van mij', en hij dooft onmiddellijk de geurverspreider.

'Dus als ik het goed begrijp trof U bij thuiskomst de openstaande leeggeroofde kluis aan' ?

'En langs de oprit lag uw hond in diepe rust' ?

De bewoner, een wat kalende man van in de zestig haalt zijn schouders op, 'precies wat ik U vertel, de hond heeft kennelijk iets gegeten waar een verdovendmiddel inzat anders had er niemand de oprit kunnen betreden, laat staan inbreken'.

Plompverloren vraagt zich af of er werkelijk sprake is van inbraak, want er is niets te vinden dat daar op wijst.

Zou de man tegenover hem proberen de verzekering te tillen ? Is er feitelijk wel degelijk sprake van inbraak ?

Hij belt een bepaald nummer en niet lang daarna verschijnt er iemand van het onderzoek team "stille getuigen".

Nergens is ook maar de geringste aanwijzing te zien dat er is ingebroken, alle ramen en deuren vertonen alleen maar de vingerafdrukken van de bewoner en diens zoon, maar deze laatste kan nooit degene zijn die heeft ingebroken want toen was zijn vader bij hem op bezoek en het is trouwens te belachelijk voor woorden dat hij zijn eigen vader zou bestelen.

De gehele kamer is nagenoeg stofvrij, daar zorgt de huishoudster die om de dag komt schoonmaken wel voor.

Hoe de insluiper de kluis heeft open gekregen zonder haar te beschadigen is ook een raadsel maar als de zestigjarige de zijkant van het schilderij laat zien wordt alles duidelijk.

Op de zijkant staat namelijk geen andere figuur, maar een cijferreeks bestaande uit 38660749.

Volgens de bewoner de code om de kluis te openen.

Hij verontschuldigt zich met 'anders kan ik de combinatie niet onthouden en ik verwachtte niet dat iemand anders behalve ikzelf de code kon ontdekken'.

Volgens hem weet zelfs de huishoudster niet dat de code van de kluis op de zijkant van het schilderstuk staat, de enige die hiervan op de hoogte is is zijn zoon, maar die staat boven elke verdenking.

Helaas heeft de insluiper hem wel ontdekt, een kans van 1 op 100 of meer, maar tja !

De inspecteur maakt ijverig aantekeningen en zegt later wel op de zaak terug te komen.

Vooralsnog weet hij niet wat er zich precies heeft afgespeeld en hij verlaat in gezelschap van de jongedame van team “stille getuigen” het huis.

Ze kijken nog even in de tuin, rond het huis maar ook onder het schuifraam is niets opvallends te zien, of het moet zijn de afdruk van een soort vage ovaal van 40 bij 25 centimeter, maar dat is zéker niet de afdruk van een schoenmaat.

De beer is los.

In het Duitse Nedersaksen is rumoer ontstaan vanwege het gerucht dat er een beer is gesignaleerd.

Volgens ooggetuigen is het een reusachtige bruinzwarte beer die zich ophoudt langs een pad door het bos dat in de volksmond de Wolfgangsstraße wordt genoemd.

De bevolking in de omgeving houdt hun kinderen thuis en ook de plaatselijke school is voor enkele dagen gesloten.

'Dat ondieer krijgen we wel te pakken' gromt een zwaar gebouwde kerel en hij kijkt vol vertrouwen naar de punt van zijn zeis die hij in zijn stevige knuisten heeft geklemd.

Er heeft zich inmiddels een vijftiental drijvers verzameld die wel even korte metten met een berenleven zullen maken. Sommigen van hen beschikken over ratels of pannendecksels om zoveel mogelijk lawaai te produceren en aldus de beer voor zich uit te drijven.

Een viertal mannen heeft een geweer aan de schouder . Eén van die geweren is geladen met hagelpatronen, nou daar schiet je zo'n kolossale beer niet mee dood hoor, maar als je hem goed raakt is dat, zeker weten, voor het dier geen pretje.

Het beest moet nu wel, hopelijk binnen één dag, worden opgespoord, in zijn kop worden geschoten, en dood of levend zijn reis beëindigen, het liefst dood natuurlijk.

De jacht wordt geopend met veel geroffel van tegen elkaar kletsende metalen deksels, maar voorlopig is het resultaat 0,0.

Op het hoofdbureau van politie te Hannover worden twee vrouwelijke politieagenten ingezet om de klopjacht in goede banen te leiden.